

A. Selv paa det Tidspunkt, da en Lov med fikseret Aarsfrist er traadt fuldt ud i Kraft — ved en 20-aarig Beskyttelse altsaa fra 20-Aarsdagen for dens Ikrafttræden —, vil Opfyldelsen af en Stemplingspligt berede os betydelige Vanskeligheder.

Det lader sig nemlig aldeles ikke opføre at anbringe Aarstallet paa den Del af Pladen, der er Genstand for Kopi. Hertil krævedes for det første Aarstallets Anbringelse i saakaldt „Spejlskrift“, idet det ellers ikke kom retvendt paa Kopien, og for det andet vil allerede Skønhedshensynet (et Hensyn, som det høje Ministeriums Forslag har knæsat ved i Overensstemmelse med vort oprindelige Forslag at tillade Navnetegning paa Kartonen) stedse forbyde en saadan Anbringelse. Denne maa derfor ske ved Islagning med et Staalstempel, medens den ganske nødvendige Mærkning af Pladerne maa ske udenfor det Parti, der er Genstand for Kopi. Der skal en særlig, for hver enkelt Kopi gentagen Proces til Anbringelse af Aarstallet. Naar der sker Efterbestillinger efter en gammel Plade, er Fremgangsmaaden nu den, at Kopien først tages, men saa snart Kopipapiret har modtaget den tilstrækkelige Lysvirkning, gaar Pladen tilbage paa sin Plads i Pladearkivet, medens Kopien gennem forskellige, ret langvarige Processer fikseres og kartoneres. Den gaar ved disse Behandlinger i talrige Atelierer fra Haand til Haand, saaledes at den forlængst er kommen den Ekspedient af Syne, der passer Pladearkivet, naar den nu omsider skal aarsstemples. Pladen maa altsaa efteres paa ny, og herved forøges den i Forvejen ikke ubetydelige Fare for Ituslagning. Den Indvending, der her kunde rejses, at vi kunne indføre et mere kompliceret Pladeregister, holder ikke Stik. I de allerfleste Atelierer vil denne stedse bekostelige Foranstaltning være udoer, hvad Budgettet formaar. Det vil — selv bortset fra den betydelige, ja, for mange uoverkommelige Bekostning — være saare besværligt for Fotografen at anskaffe og holde Orden paa lige saa mange Stempler, som Eneretten har Aar.

Vi gøre her opmærksom paa, at vort sædvanlige Arbejde paa Efterbestillinger ingenlunde drejer sig om store Poster. Der rekvireres som oftest ganske faa Eksemplarer af hvert Fotografi, og en Fotograf med et blot nogenlunde anseligt Pladelager maa derfor paa en Gang tumle med omtrent lige saa mange Aargange, som han har Kopier i Gang til Offentliggørelse. Ved forcerede Ekspeditioner vil det være meget vanskeligt at undgaa at løbe Sur i det hele. Og navnlig ved Billeder, der er Genstand for Offentliggørelse, ere forcerede Ekspeditioner vel Regelen.

Altsaa, selv paa et Tidspunkt, hvor en 20-aarig Eneret er i fuldt Flor, vil Aarsstemplingen være os bedsk. Men saa langt værre bliver Forholdet, naar Talen bliver om de Billeder, der ved Lovens Ikrafttræden allerede have været offentliggjorte i en Aarrække; thi ogsaa disse Billeder maa vi jo stemple med Aarstal, hvis vi ville sikre os mod Eftergørelse.

Fotografen maa her anstille ligefrem Granskninger for at konstatere Aaret for første Offentliggørelse. Selve Pladearkivet og det tilhørende Register ville oftest ikke give nogen som helst Oplysning. Billederne ere her ordnede i fortløbende Nummerfølge; her have vi aldrig før haft nogen som helst Opfordring til at markere Aarskifterne.

Vore Handelsbøger ville oftest ikke give nogen Oplysning om Aaret, saa meget mere som der ikke er paalagt Fotograferne nogen Pligt til at føre autoriserede Bøger. De Bøger, som vi faktisk maatte føre, give dertil snarere Oplysning om Optagelsen end om Offentliggørelsen.

En Aarsstemplingsformalitet vil derfor praktisk talt umuliggøre Lovens tilbagevirkende Kraft endog for nye Kopier af ældre Billeder. Den bliver ikke blot byrdefuld — efter vor oprigtige Mening ulidelig tung —, men den vil endog i urimelig Grad udskyde Tidspunktet for den fulde Nydelse af en paa saa mange Punkter ypperlig Lov.